

Ἰπάρχουσι στιγμαὶ τινες ἰσραὶ, καθ' ἃς ὁ ἄνθρωπος τελεῖ ὁ ἴδιος τὸ μνημόσυνόν του, καὶ ὡς ἀπηυδαμένους εἰς τὸ παρὸν, πνέει τὸ νεκρολίθανον ζωῆς παρελθούσης.

Εἰς μίαν τῶν ἀγίων τούτων στιγμῶν χθές ἔρριπτα βλέμμα εἰς σημειώσεις μου παλαιάς. Ἐν μέσῳ τούτων διέκρινα Σκιὰν ἀχνίζουσαν, τὴν πρῶτην ζωὴν μου, μακρόθεν νὰ μὲ χαιρετᾷ δακρυσμένη· καὶ πρόσपा φιλάτων ἐγγύς μου νὰ διέρχωνται καὶ νὰ σβύνουν . . .

Εἰς τούτων μάλιστα, ἐνθυμούμαι — τὸν εἶδα εἰς τὸ λυκαυγὲς τῆς ζωῆς του — εἶχε τὸ βλέμμα περιπαθές, τὴν ὄψιν ὠχρινάσας ἀγγέλου, καὶ εἰς συνάντησιν πρῶτην ἀγάπῃ μᾶς συνέδεσεν αἰώνια.

Φεῦ· ποίας δὲν διήλθα πλησίον του στιγμᾶς εὐφροσύνης! ὅποια ὄνειρα εὐγενῇ δὲν ἐναννούρισαν τὴν ψυχὴν μας, ὅποιας ὀπτασίας χρυσᾶς δὲν μᾶς ἐνέπνεεν ἡ Πατρίς!

Παρθῆλον ἔκτοτε χρόνοι. Τί ἔγινεν ὁ ἔνθους νεανίας ἐκεῖνος; πῶς δὲν ἀκούεται πλέον τὸ ἄσμα τὸ γλυκὺ τῆς φωνῆς του, καὶ διὰ τί δὲν ψάλλει ὡς ἄλλοτε·

«Καὶ θάρθουν νὰ μᾶς ἰδῶσι
Ἀπ' τὰ πέρατα τῆς γῆς,
Καὶ τὸν κόσμον θὰ θαμβώσῃ
Ἐνα κίνημα φυλῆς;»

Φεῦ· δὲν εἰξεύρω τί ἔγινε. . . Γνωρίζει τίς τί γίνεται τὸ ἄρωμα ὅταν φεύγῃ, τὸ διαθέον ἄστρον ὅταν περνᾷ, ὁ στεναγμὸς τοῦ κύκνου ὅταν διέλθῃ; Οἱμοὶ! ἐράσμιε φίλε· μυστήριον ὑπῆρξεν ὁ βίος σου, μυστήριον θὰ μένῃ καὶ τῶνομά σου.

Ἀλλ' ὡς εἰς λάρνακα τάφου εὐρίσκει τις πολλάκις κειμήλιον ἱερὸν, ἐν μέσῳ ἀνευρίσκω τῶν σημειώσεών μου τὸ ἐφεξῆς ποίημά του. Φιλῶ τὸν χαρακτῆρα τὸν εὐγενῇ τῆς γραφῆς του, καὶ τὸ προσφέρω εἰς τὴν φιλίαν σου, ἀκριβέ μου Βρατσάνε. Δύνασαι νὰ τὸ θέσῃς ὡς στήλην μνήματος ἀγνωρίστου ἐντὸς τοῦ φύλλου σου, καὶ ὡς ἐπιγραφὴν νὰ χαραῖξῃς·

«Φεῦ, πόσοι δὲν ἐπίστευσαν νὰ λάμψουν αὐγὴν μίαν,
Κ' εἰς χῶμα κείνται ἄγνωστον χωρὶς ν' ἀφήσουν μνηεῖαν.»

Γ. Π. * * *

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

Ἐκ τοῦ ποιήματος Ὁ ΗΠΕΙΡΩΤΗΣ.

Παρὰ τὴν ὄχθην κάθηται θαλάσσης βαρυδόγγο,
Καὶ εἰς τὰς χεῖράς του ὠχρὰν τὴν κεφαλὴν ἀφίνει,
Ἐκστατικὸς, ἀκίνητος . . . ἐνῷ τοῦ πέριξ λόγγου
Ἡ σειομένη κορυφὴ τὴν φρίκην παρεκίνει,
Κ' εἰς βράχους θραυομένη,
Ἐβδίξεν ἡ θάλασσα ἀγρία, βρυχωμένη.